

Докторе, имам следния въпрос към вас. Защо когато някоя жена ми се опъва и бяга, аз още повече я желая? И все такива ме привличат и възбуждат. А жени, които са послушни и изпълняват всеки мой каприз, по-бързо ми омръзват. Наскоро си говорихме с един приятел. И той ми каза същото – че колкото повече му отказват жените, толкова повече ги иска в леглото си. Ако ми отговорите, ще съм ви много благодарен. На 29 години съм, несемеен, от Пловдив.
Камен

Здравейте Камене,
Имало едно време! Точно така, имало едно време. И какво имало...? Ами имало един мъж и една жена. Ама гледали ли сте този филм с това заглавие? Имало едно време... един мъж и една жена. Филм, който дойде при нас някъде, ако не ме лъже паметта средата на шестдесетте години! Представяте ли си само – цветен филм, френски, с готини артисти. И най-вече всичките те – много красиви. И онази музика, към този филм, която днес наричаме саунтрак на филма. Ами ето – названието на този филм - „Един мъж и една жена" (Un homme et une femme - 1966). Една обикновена на пръв поглед любовна история. Двама на средна възраст се срещат. Почти случайно. Въпреки, че за мен в този наш човешки живот случайности няма. И въпреки това те се срещат. А после всеки най-напред избягва другия. А още после – всеки избягва нарочно другия. И забележете – и той и тя. Ама точно това не става. Напротив... Защото вече имаме една заявка – да бъдем партньори, както в секса, така и в живота и най-важното – партньори, които много се обичат и вече не могат един без друг. Защо това? При тях двамата. Живели в напрежение. Срещали са и любовта. И винаги са мислили – едно и също. Ето – това е истинската любов за мен. Мислили са и са обичали до безкрай. Но са били лъгани. Следвали са раздели... раздели и пак раздели. И неусетно годините минават. И не само те, и младостта им. И все по-рядко и по-рядко вече срещат любовта. И пак, добре са били лъгани. Защото са си мислили тогава: "Ето, сега вече е истинската обич!". Да, ама не! Както казва корифеят на българската журналистика – господин Петко Бочаров.

Защото и тя не е точно тази – истинската! Добре, а как да я познаем!?! Ами няма начин! Няма!

И сега – какво? Идва времето в което аз като мъж вече не търся любовта. И то взаимната любов. А търся.... Какво? Като онзи омагьосан Дон Жуан, – който търси бройката на неговите любовници , а не истинската си любов. По този начин той забравя да обича. Да се възхищава не само на физическата, но и на духовната красота на жената в неговите обятия.

Защото тогава, вече онова поведение на жените в моите обятия, които се съпротивляват на моето мъжко тяхно обладаване, а аз въпреки това ги обладавам – за мен носи най-голямата наслада. Насладата, че съм истински мъж и нищо, ама нищо и най-вече никоя жена не може да ми устои. Щом вече съм я пожелал. Ето, видите ли вие, че никоя не може да ми устои. Аз, когато я искам тоз час и тя е моя. Дали ме обича или не обича, дали ме иска или не, това си е само неин проблем. Но аз всъщност съм героят, аз съм победителят. Аз всъщност съм обладателят. Ето това според мен (тоест според Вас) е истинският мъж. И аз, слава Богу, съм точно такъв!

Край! Това е половата любов на един истински мъж, според такъв един мъж, като Вас... Като ловец - да ловува и да притежава жените, които той харесва. И още повече му е приятна, когато въпреки тяхната съпротива, те са негови. Чакайте, какво става тук?! Ами едно своеобразно отмъщение на тези мъже, тип Дон Жуан, към дъщерите на Ева. И то отмъщение по принцип. А не към някоя конкретна жена. Защото някога в интимния им живот са се случили следните случки с мъже, подобни по съдба на Вас... Излъстени. Даже почти изнасилени от по-възрастни жени. И то нехаресвани от тях. И още, още – излъгани, че са обичани. Ужким обичани завинаги. За цял живот. А после даже и предадени. И цялото школо и още по-лошо – цялото градче узнава за техните нищожни размери на половия им член. И всички там знаят за неговото много бърза свършване. И всички вече знаят за неговата трудна възможност да получи качествена полова възбуда.

И после идва пък техният ред на тези мъже. Не обичат, но наказват. И тук се промъква онази тънка, като змия нишка на садистичното сладострастие. Възбуждам се като причинявам болка и страдание. Възбуждам се, когато аз искам. А не те. И по-точно - не тя. И съвсем не се възбуждам, когато има желание и от нея. Когато и тя ме желае. Защо?

Ами защото вече я няма тръпката на покоряването на нея, на нея - дъщерята на Ева. Тя тогава е безинтересна. Просто у мен тогава няма страстта на покоряването. Няма я! За

каква полова възбуда да говорим? За каква?

Сигурен съм, че много мъже с такава „привичка“ в сексуалните си взаимоотношения биха казали „Ама този доктор си фантазира!“. Няма такова нещо. Ние не сме садисти в секса. Не сте ли? Ами в половите взаимоотношения днес - има едно златно правило „Желание и съгласие"! Тогава е възможно онова съвършенство в половата любов между един мъж и една жена, които не само се обичат, но желаят и искат. И тяхната цел на любовта им тогава е едно пълно сливане, доколкото това е възможно, на този Божий свят, не само на телата им, а на сърцата им, на душите им. Това е вече любовта на една жена и един мъж. Душевната и половата им любов, то и друга няма. А какво още има тук – взаимност и всеотдайност. И няма господари и няма насилие. Е, пак стигнах ме там от където започнах ме. До един мъж и една жена. Защото тогава е добре, когато всичко започва и свършва добре. Иначе казано, ако палачинката вземе та се обърне, както се казва, тогава какво? Ако пък взема, че срещам все жени, които постъпват точно така с мен, както аз харесвам да постъпвам с жените, които ми се дърпат. Каква любов имаме тогава? Никаква! Има само едно – насилие. Насилие, което ме възбужда, когато го употребявам за да докажа на себе си, че съм истински мъж! И пак – да, ама НЕ!

А за днешното ни довиждане – един любовен стих на едно много нежно, ама и много хубаво момиче. Казва се Лора Пашова, от Пловдив. И сега е само на своите 14 години. На тези години Жулиета е била вече влюбена в своя Ромео. Но чуйте нейното:

САМО

Само думата „обичам те“ ме трогва от сърце.
Само една твоя дума и падам на колене.
Само един твой поглед е като периферна мъгла,
Само един жест ме заинтригува така.

Само нежно докосване може да ме развълнува сега,
Само твоят шепот ме възбужда в нощта...
Само твоят аромат е на пролетни цветя
Без теб въздуха е като задушаваша тъма.

Чувства неповторими обливат ме сега,
Като пияна вишна е моята душа,
Опиянена от ласките на любовта!

Какво повече от това може да се каже за една взаимна любов при един мъж и една жена. Според мен – само мелодията от този френски филм би бил една точна илюстрация на стиховете на това тракийско момиче. Само тази мелодия.

Още веднъж – „Един мъж и една жена"! А песента към него е от композиторът Франсис Ле. Режисьорът е Клод Люлуш. А двамата актьори, възшебници в любовта, са Анук Еме и Жан Луи Трентинян.

Сиреч – има любов, но ако я намериш – не бъди много взискателен към нея. И най-важното, обичай и ти, както те обичат Теб.

{youtube}M3y8tsDUl0s{/youtube}

д-р Илия Вrabчев - сексолог, психотерапевт